

Sokszor esünk mi is abba a hibába, ami az emmauszi tanítványokkal történik útjuk során. Az elkeseredettség és szomorúság elhomályosítja látásunkat, és csak egy magyarázatot látunk. Nem történt-e meg már sokunkkal az, hogy bárhogy próbáltunk okot, indokot találni egy-egy történésre, sehogyan sem sikerült? Hányszor hangzott el már mindnyájunkban a kérdés: "Miért éppen velem történt ez? Mit tettem, hogy ezt érdemeltem?". Lehet, hogy egy picit letértél az útról, és Isten így próbál finoman visszaterelni. Lehet, hogy nem tettél semmit, mégis ahhoz, hogy fejlődj és jobb emberré válj, meg kellett az adott eseménynek történnie. És ez a felismerés talán 1 hét, talán 1 év múlva jön el, talán soha. De nem szabad ebbe bezárkóznunk, és folyton az okokat keresnünk, hanem csak egyszerűen bízunk, sőt, hinnünk kell abban, hogy Isten vigyáz ránk, és minden ami történt, okkal történt.

Sokszor megesik, hogy másokhoz fordulunk megvitatni az eseményeket, és ugyanúgy értelmetlennek tűnik a dolog, mert képtelenek vagyunk észrevenni, hogy Istennek esetleg más célja volt ezzel. Ahelyett, hogy egyszerűen magához Istenhez fordulnánk, és azt mondanánk: "Istenem, köszönöm, hogy vagy nekem, és hiszek benne, hogy vigyázol rám". Utólag aztán, amikor értelmet nyer az egész, akkor mi is felkiáltunk, ahogyan a két tanítvány tette. Nagy dolog, amikor úgy is tudunk hinni, hogy nem látjuk a magyarázatot. Amikor erőt vesz rajtunk a gyengeség, és hitünk meginog, mert nem szembeűnő az ok, gondoljunk Jézus szavaira és merítsünk belőle erőt:

„Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek” (Jn 20, 19)

Botlik Barnabás (Budapest)